

ДУБОКА СВЕЧАНОСТ ЦЕРЕМОНИЈАЛА

Монуменалност сликарства Манасије завршава велику причу о ремек делима насталим на овим просторима. Свечане фигуре, без динамике и декоративности, огромне и бескрајно снажне. Племићи немају потребу да се доказују.

Ово сликарство настајало је у смутним временима српске државе. Као вода која понире, и увек наново избије, изненада и на неочекиваном. Овај свечарски дух Византије је неминовно морао наћи свој ток у једном новом времену једнако смутном као и тада.

Али, ко пита сликара да ли може бирати време и место свог рођења? Да ли може бирати своје порекло и сликарске парадигме на које се логично ослања? Франциско Гоја је говорио да прво мораш бити шпански, па европски, па тек онда светски сликар. Урош Благојевић нема куд до у византијско наслеђе слике са ових простора. Свечаност Хришћанског церемонијала у смутним временима је избила као вода понорница на његовим сликама.

Дубоки батови фона мешају пигмент сивом и плавом. Тешко је нанети плаву. Она је чиста духовност. Урош је достиже постепено, стрпљиво и снажно. Она само понекад избије дајући свечарску атмосферу оловном основу. Олово носи егзистенцијалност, али није довољно. Урош слика фреску да би првевазисао само егзистенцијално. Плава избија из боје олова као спас, нада и вера.

Фигуре су свечане и мирне. Нема експресије. Дуго се тражи основни тон. Сепија материјализује тканине. Пажљиво нанешена и тешка. Крстови су геометријски, апстрактни. Додатно смирују монументалну композицију. Лица су сликана тананим и светлим окер лазуром. Мирна су и безвремена на оловној позадини фона.

Цео распон је ту. Од дубоких егзистенцијалних батова сиве до тананих сликања епитела лица, која као да су превазишла овоземљске муке и преселила се у вечност. Тај распон Урош тражи више својим духом и посвећеношћу но мануелним сликањем. Све што је тај распон богатији, његова слика је боља. Све што је теже извући се из оловних сивих и доћи до боје, као израза, слика је квалитетнија. Она добија своју историју, слојевитост и убедљивост. Она се мора оживети.

Управо у том сегменту лежи Урошев концептуални оквир који је утемељен у етици као полазишту слике. Овакав став има за последицу онтологију као темељ сликарства, што је његова директна веза са византијском цивилизацијом. Он није кописта давних времена, он је живи сликар сада и овде, са етиком која је кичма његовог сликарства.

Проф. Ђорђе Станојевић

Биографија

Урош Благојевић рођен је 4. новембра. 1985. године у Београду, на Вождовцу, где је завршио и основну школу.

Средње уметничко образовање завршио је у уметничкој школи *Дрвоарт* у Београду, након чега уписује Филолошки факултет. Након треће године напушта студије и уписује Академију СПЦ за уметности и конзервацију.

Основне студије, на смеру фрескопис, црквене уметности, у класи проф. Горана Јанићијевића, завршава 2010. године. Код истог професора уписује одмах потом мастер студије фрескописа, са фокусом на античку и ранохришћанску уметност.

Изложбе

Ноћ музеја 2007, 2008, 2009, 2010, 2011. год.

Да се не заборави, изложба посвећена косовском погрому, 2007, 2008, 2009, 2010. год.

Темишвар 2009. год.

Зајечар 2010. год.

Колоније

Златибор 2009, 2010. год.

Црквени живопис

Бела Црква 2008. год.

Рипањ 2008. год.

Апатин 2009. год.

Стари Лец 2010. год.

Запослен је као арт терапевт у *Дневној болници за церебралну парализу и развојну неурологију* у Београду.

Живи и ради на Вождовцу.

Издавач: Народни музеј „Зајечар“ / За издавача: Бора Димитријевић

Фотографије: Урош Благојевић / Дизајн: Марија Радоњић

Штампа: Каирос, Зајечар / Тираж: 100

Галерија Народног музеја „Зајечар“
27.2.2013.

КОНСТАНТИНОВ СЛАВОЛУК 1700 ГОДИНА ПОСЛЕ

Предавање професора Горана Јанићијевића
Бисока школа

Академија Српске Православне Цркве за уметности и конзервацију

УМЕТНОСТ КОНСТАНТИНОВСКОГ ПЕРИОДА И ЊЕН УТИЦАЈ НА ЦРКВЕНУ УМЕТНОСТ

Мастер рад Уроша Благојевића
на Академији Српске Православне Цркве
за уметности и конзервацију